

Sukkerudbyttet pr. Acre 1110 $\text{\$}$ . . . . . $\text{\$}$ 21
 De nødvendige Omkostninger pr.
 Acre . . . . . $\text{\$}$ 30

Understud pr. Acre . . . . . $\text{\$}$ 9
 hvilket i dette Tilfælde er pr. $\text{\$}$ 0,8 ct.

Tages der fremdeles Hensyn til en almindelig Middelhøst af 10,000 Fæde, der kun giver 945 $\text{\$}$ Sukker pr. Acre, vil Indtægten pr. Acre med de nævrende lave Priser blive . . . . . $\text{\$}$ 17, 96 cts. medens Udgiften vilde være. . $\text{\$}$ 30.

Tabet altsaa ca. . . . . $\text{\$}$ 12.

hvilket i dette Tilfælde er 1,27 ct. pr. $\text{\$}$.
 Med et Areal af ca. 16,000 Acres i Sukkerdyrkning vilde Tabet paa Driften altsaa beløbe sig til omtrent $\text{\$}$ 192,000 i et Middelaar; men et saa stort Tab kan det ikke antages, at Planterne ville kunne bære.

For Tiden have de efter en Række forholdsvis gode Aar maaste Midler til at bære det begrænsede Tab, som den nu begyndende Høst vil bringe; men hvis der ikke i den nærmeste Tid viser sig Udsigt til Bedring af Forholdene, enten ved nogen Stigning af Sukkerpriserne eller ved Hjælp af anden Art, kan der næppe være Tvivl om, at dette vil have en saadan Indflydelse paa Egnen til at møde de efter al Sandsynlighed voksende Vanfæligheder ved næste Aars Høst, at allerede i Løbet af nogle Maaneder Spørgsmaalet kan opstaa, om den skal vedligeholdes i Sukkerdyrkning eller ikke; den sidste Eventualitet kunde derhos let blive ensbetydende med, at den helt gaar ud af Dyrkning.

Hvis der nu var Grund til at antage, at det lave Niveau, hvortil Sukkerpriserne paa Verdensmarkedet for Diebliffet ere sunkne, vilde blive vedvarende, maatte deraf drages den Slutning, at der vilde være Sandsynlighed for, at Tropernes Sukkerordyrkning helt maatte vige Pladsen for Roesukkerproduktionen i foldere Klimater, og Overveelsen maatte da for de dansk vestindiske Koloniers, særlig for St. Croix's Vedkommende, henvendes paa, hvorvidt og ved hvilke Midler der nogenlunde kunde ventes raadet Bod paa de i finantsiel, økonomisk og social Henseende ødelæggende Følger af, at Sukkerordyrkningen maatte ophøre paa den.

Saaledes staar dog Sagen utvivlsomt ingenlunde. Der kan formentlig ikke være mindste Tvivl om, at de forhaandenværende lave Sukkerpriser ikke betyde, at Sukkerøret overhovedet ikke kan staa sig i Konkurrencen med Sukkerroen, men at de kun ere en Følge af en stedfunden betydelig Overproduktion af Roesukker, der trækker selve denne Produktion

lige saa stærkt som Roesukkerproduktionen, og derfor ligesaa vel som enhver anden ved Overproduktion fremkaldt Krise paa Verdensmarkedet kun vil blive af forbigaaende Variighed, indtil Forholdet mellem Produktion og Forbrug er udjævnet efter Ligevægten naturlige Love. Selv om dette skulde kræve, at ogsaa Roesukkerproduktionen indskrænkedes noget, maatte Indskrænkningen dog saa længe som muligt søges undgaaet paa St. Croix, hvor Roesukkerproduktionen nu saa at sige er den eneste Virksomhed, der bærer Samfundets Byrder, og hvorpaa dets Eksistens beror.

Smidlertid kan selv en forbigaaende Krise, naar den — som det vistnok maa ventes — bliver af en ikke aldeles kort Variighed, muligvis blive skjæbnsvanger for St. Croix, fordi det, saaledes som det kan sluttes af de her foran meddelte Oplysninger, let kan ske, at Egnen til at bære de Tab, Krisen nødvendigvis medfører, vil svigte, og Sukkerdyrkingen paa den derfor helt eller dog i meget stort Omfang vil ophøre, ikke fordi den i og for sig er en Benyttelse af Jordbunden, hvis Tid er forbi, men fordi Krisens Forløb ikke har kunnet afventes; og er først store Dele af Sukkerlandet gaaet ud af Dyrkning, vil det selv efter blot saa Aars Forløb være forbundet med saa store Vanfæligheder af forskjellig Art at gjenoptage denne, at der næppe vilde være nogen rimelig Udsigt til, at dette kunde ske.

Der er heri en meget stærk Opfordring for Moderlandet til at række Kolonien en Hjælp for at gjøre det muligt for den at gaa Krisen igennem, vel ikke uden Tab men uden Ødelæggelse; og det Middel, der først og fremmest frembyder sig, er da at søge at aabne Kolonien et Marked i selve Moderlandet paa saadanne Vilkaar, at der er Udsigt til, at dens Produktion der kan finde en lettere og gunstigere Afsetning end paa fremmede Markeder.

Kolonialraadets under 22de December 1884 enstemmig vedtagne Adresse „til Danmarks Konge og Rigsdag“ søger ogsaa Hjælp for den ad denne Vej, idet den andrager om Toldmoderation for dens Sukker ved Indførsel i Moderlandet.

Naar imidlertid Kolonialraadets Andragende gaar ud paa en Toldnedsættelse af 5 Ore pr. $\text{\$}$ Sukker, er denne Nedsættelse saa ganske overordentlig stor, at den af Grunde, som utvivlsomt ikke ved denne Leilighed behøve en Udvikling, maa vise sig som absolut umulig, medens en saa stor Toldnedsættelse paa den anden Side ogsaa vilde gaa meget langt ud over en til de for Tiden tilstedeværende Forhold svarende rimelig Nødhjælp,